
Osamělá skála

Louis L'Amour

Venku panovalo horko a klid. Před obchodem se objevila kukačka kohoutí, přeběhla přes cestu, zpomalila, mrskla ocáskem nahoru a dolů a zase o kousek popoběhla. V koruně topolu za stavením trylkoval drozd.

Po cestě projela bryčka doprovázená dvěma jezdci, ale nezastavila a pokračovala v rychlém tempu směrem na Obaru.

„Nikdy by mě nenapadlo, že máš rodinu, Dave,“ řekl Dutch a ukázal pohledem na Lennie. „A už to není žádný mládě.“

„Byla v Texasu, chodila tam do školy,“ odpověděl pyšně Spanyer. „To je víc, než o sobě můžem říct ty i já.“

„Měl by sis najít nějaký pěkný místo a tam založit hnízdo, Dave. Tohle není dobrej čas na nějaký velký cestování – a už vůbec ne s děvčetem.“

„Však my to zvládneme,“ opáčil Dave a popuzeně dodal: „Myslel jsem, že se zastavíme v Obaru, ale teď jsem změnil názor... Někoho by mohlo napadnout, že patříš k vám, chlapi, a znova bych musel utíkat.“

„Omlouvám se.“

Considine vyšel zase před obchod a Lennie se za ním zamyšleně dívala. Trochu ji zlobilo, že se ani nepokusil dát s ní do řeči. Moc ji zajímalo, co je to za člověka... Byl nezvykle tichý a taky poněkud strohý.

Rovněž Spanyer se díval, jak Considine odchází. „Je tak dobrej, jak se o něm povídá?“

Dutch přikývl. „Lepší... Je tak dobrej, jako ti nejlepší, který jsme znali, Dave, a dobře víš, že jsem se setkal skoro se všema – s Courtrightem, Allisonem, Hardinem, Hickokem, Stoudenmirem, Pinkem Higginsem, no se všema.“

„Proč teda neodjede do Obara a nevyřeší ten problém s Runyonem pistolema?“

„S revolverem v ruce by Runyona porazil, a to vědí oba, ale on ho chce zmlátit holejma rukama, protože tak spolu bojovali odjakživa.“

„Tak to je blázen... naprostej cvok.“

„Oni spolu kdysi jezdívali na ranči. Bejvali to skvělí partáci.“

Spanyer pokrčil rameny. „No, člověče, to je teda něco jinýho.“

Considine stál osamělý poblíž ohrady s koňmi. Sám nechápal, co se to s ním děje. Nemohl si vybavit, že by se takhle divně cítil někdy dřív, a to ho rozčilovalo. Háral v něm nějaký nepojmenovatelný nekld, cosi nečekaného, s čím vůbec nemohl počítat.

Je to snad tím, že se ocitl tak blízko Obara? Nebo kvůli tomu, že to má k Mary jen kousek cesty? A co když jde o něco docela jiného, co ještě nikdy nepoznal?

Nedávné deště přinesly příslib, že se v přírodních skalních rezervoárech, jimž se tu říkalo *tinaja*, nashromáždil dostatek vody, takže cestou do Mexika by neměli trpět žízní. Honey Chávez se postará, aby na ně ve slepém kaňonu čekali připravení rezervní koně, takže tam budou mít možnost přesedlat a vytvořit si pořádný náskok. Considine před nějakou dobou zdejší kraj důkladně prozkoumal, když jím brouzдал společně s jedním indiánem z kmene Papago. Ten věděl, kde v poušti leží jaká studna nebo *tinaja* – Considine si tyhle důležité body dobře zmapoval a uložil do paměti.

Směrem na jih od slepého kaňonu znal několik míst, kde by měla být *tinaja* sotva natolik plná vody, aby to stačilo pro čtyři koně i pro ně samotné, a po jejich zastávce zůstanou rezervoáry prázdné. Stíhací četa, která jim pojede v patách, tak zůstane bez zdrojů vody. Přesto jim bude na každém kilometru cesty hrozit nebezpečí, protože Apači jsou zase v pohybu.

Nicméně pokud se odhlédne od možných problémů s indiány, plán útěku byl téměř tak dokonalý, jak jen bylo možné.

Procházel ho pořád dokola a zvažoval každý aspekt ve hře. Ústup se zdál docela jednoduchý, a to se mu na celé věci líbilo vůbec nejvíc. Vlastně se nemělo co pokazit. Chávez jim připraví koně na cestu do města, a on osobně dohlédne na to, aby to skutečně udělal, a pokud se jim podaří bezpečně uprchnout z městečka, zbytek bude hračka.

Zůstával ovšem zásadní problém – jak to bude probíhat na místě? Pokud se jim nepodaří odlákat všechny lidi z hlavní ulice, nebudou mít moc šancí,

protože ozbrojení cizinci, kteří nenadále přijedou do Obara, okamžitě vyvolají podezření. Měl ovšem určitý nápad, jak tomuto problému předejít.

Honey Chávez by se měl brzy vrátit, a jak ho Considine znal, určitě přiveze všechny informace, které budou potřebovat, protože Chávez kdysi před dlouhou dobou platil za hotového experta na podobné podniky.

Considine se v myšlenkách vrátil k Mary. Vyvolila si moudře, přestože jí kvůli tomu tehdy nenáviděl. Pete se usadil. Získal místo šerifa, ale taky choval nějaký dobytek a stal se mužem, jehož slovo mělo v Obaru i okolí značnou váhu.

Mary, vysoká a bledá dívka s plavými vlasy, byla inteligentní a milá, a přesto měl teď určité potíže s tím, aby si přesně vybavil, jak vlastně vypadala. Říkal si, že je to nesmysl, nicméně nemohl přehlédnout fakt, že už si na ni nedokázal vyvolat žádnou konkrétní vzpomínku. Tak miloval ji doopravdy, nebo ne? Nebo v tom hrála roli jen jeho pýcha, kterou ranilo, když dala přednost kamarádovi?

Lidé říkají, že čas všechno vyléčí, ale čas je také zloděj. Oloupí člověka o roky života a ukradne mu vzpomínky.

Tohle bude jeho poslední noční lup a poslední útěk k hranici. Pořídí si v Mexiku ranč, a ostatní ať si dělají, co jim bude libo.

Závan větru převalil několik suchých listů ležících na zemi. Considine zvedl hlavu. Ve vzduchu cítil mírné ochlazení... Daleko v kopcích brumlala bouřka.

O hodinu později dorazil Honey Chávez, zrovna když se slunce schovalo za obzor. Considine mu vyšel naproti a vzal od něho těžký vak, který Honey přivezl z města. Pak se Chávez svezl ze sedla a otočil se ke koni zády.

„Apači na východ od města zabili dva lidi a vypálili nějakou usedlost.“
Střelil pohledem k obchodu. „Kdo je to tam vevnitř?“

„Dave Spanyer a jeho dcera.“

„Spanyer?“ Chávez se po něm rychle ohlédl. „On jede s váma?“

„Ale ne, už toho nechal. Má namířeno i s dcerou do Kalifornie.“

„To je ale blbej čas na takovou cestu, navíc s ženskou.“

„No jo,“ řekl Considine stroze. „Tak co víš?“

„Důl má v bance uložený prachy na vejplatu horníkům – třicet tisíc. Ale všeobecně se mluví o tom, že tam bude dvakrát tolik.“

Hrom zahučel silněji a výraznější závan větru zdvihl do vzduchu oblak prachu. Přehnal se rychlá krátká sprška deště a oba muži se spěšně vydali ke stáji. Chávez s sebou odváděl koně.

„Do města můžeme, jen pokud budeme mít čtyři koně, které nikdo nezná. Naše necháme schované ve slepém kaňonu, a až k nim dojedeme, tak ty tvoje pustíme, aby se sami vrátili.“

„Ano, to zní dobře.“ Chávez sundal koni sedlo a pověsil je přes kozu na řezání dřeva postavenou v prázdném stání. „Viděl jsem Runyona. Vypadá, že je ve formě.“

Pete dobře věděl, co dělá. Bylo mu jasné, že se Considine jednou vrátí a že svoje záležitosti budou muset urovnat pěstmi, a tak se udržoval v dobré kondici. Pokud šlo o to, Pete Runyon vždycky dbal, aby byl na všechno co nejlíp připravený. Considine vzpomínal na případ, kdy jeho kůň klopýtl na úzké horské pěšině a začal se hroutit ze srázu. Jakoby odnikud přiletělo Peteovo laso a sneslo se mu na ramena v okamžiku, kdy už padal s koněm dolů do strže. To byla opravdu výjimečná ukázka Peteovy pohotovosti.

Runyon mu zachránil život i při dalších příležitostech a Considine mu oplácel stejným způsobem. Nikdy o tom nemluvili, jedině snad v žertu, protože to všechno bylo součástí jejich každodenní práce, a tak to také brali.

Zaslechl z obchodu tlumený smích Lennie Spanyerové. S někým se tam bavila – nejspíš s Hardym. Na okamžik se v něm probudil záblesk žárlivosti, a to ho opravdu překvapilo. Po tom, co přišel o Mary, to nikdy s žádnou holkou nemyslel opravdu vážně... nemluvě o tom, že vlastně žádná jiná děvčata ani blíž nepoznal. Potkal jich spoustu, zejména na jih od hranice, ale dával si pozor, aby se do žádného příliš nezakoukal.

Nenadále se přivalil déšť a lilo jako z konve. Oba muži se rozběhli k obchodu a zůstali stát pod střechem kryjící verandu. Chvíli poslouchali, jak hustý déšť bubnuje do tašek. Pořádný slejvák jako za starých časů. Ten by mohl věci trochu zkomplikovat; pokud bude lít hodně dlouho, naplnily by se všechny prohlubně podél stezek vodou až po okraj.

Z vysušené země stoupal zvláštní pach, který tak dobře znal, nezvyklá vůně dlouho sluncem rozpalované hlíny, na kterou se snáší déšť.

Considine s Chávezem stáli na verandě chvíli mlčky, než Honey utrousil: „Ty prachy jsou tam, to je na sto procent. Když jsem zašel do banky, zrovna do pytlíků odpočítávali zlato.“

„Slyšel jsi ještě něco?“

„Byl jsem zvědavěj..., tak jsem zavedl řeč o bitce mezi tebou a Runyonem. Za chvíli z toho byla hádka... Každěj ve městě stojí buď při jednom, nebo při druhým z vás.“

„Zmínil ses o mně jménem?“

„Ne... Myslím, že ne.“

V té chvíli by se mohli nacházet ve kterémkoli krámě se všemožným zbožím v jakémkoli z dobytkařských městeček. Do střechy bušil déšť a Kiowa seděl za stolem pod petrolejovou lampou, ve velkých hnědých rukou držel balíček karet a líně míchal. Dutch se Spanyerem se posadili k pultu a povídali si historky ze starých časů.

Sotva ti dva vešli dovnitř, Hardy se přitočil k Chávezovi, odváděl si ho do kouta a o něčem se dohadovali.

Vyhlíželi jako běžná skupinka honáků, kteří čekají, až přestane pršet. Jenže zítřek bude plný spěchu, osudových rozhodnutí, dunění kopyt a možná i práskání výstřelů. Zítra vyjedou do Obara, městečka, které dosud bylo pro psance nedotknutelné.

Considine fascinovaně přihlížel, jak se Kiowovy hnědé ruce plynule a hladce pohybují. Ten chlap uměl s kartami hotové zázraky... V šikmém světle lampy ostře vystupovala stará jizva, která míšenci protínala tvář.

Spanyer se obrátil na Cháveze. „Dlužím ti za večeri.“

„To je v pořádku. Jsi Dutchův kámoš. Zapomeň na to.“

Vzal balíček, který ležel na pultu, a podal ho Lennie.

„Co to má sakra bejt?“ naježil se Spanyer.

Chávez pokrčil rameny. „Dárek tuhle od Hardyho.“

Spanyer přísně sevřel rty a roztrhl obal balíčku. Ukázal na několikrát složený kus látky, kterou předtím Lennie obdivovala. Prudce hodil balíček Chávezovi zpátky a pak se otočil proti Hardymu.

„Když moje dcera bude potřebovat na šaty, tak jí to koupím sám. Vy, chlapi, byste nejradši vypálili cejch na všechno, co se vám namane pod ruku. Drž se od ní stranou, rozumíš?“

„Jen klídek, starouši,“ opáčil Hardy bezstarostně, a do onoho „starouše“ vložil nepřeslechnutelný podtón pohrdání.

Spanyerovi ztuhl výraz ve tváři. „Cože, ty uválený štěně?“

Hardy spustil ruku k revolveru, ale Dutch byl rychlejší. Popadl Hardyho za zápěstí a potom vkročil mezi ně a zastavil napůl vytasenou zbraň.

Hardy kroutil rukou, aby ji vysvobodil ze sevření, ale přitom si stačil všimnout, že Spanyerův revolver jako zázrakem vyklouzl z pouzdra a už míří rovnou na něho.

„Na tebe je moc rychlej, Hardy,“ zavrčel Dutch. „Hoď se do klidu!“

Hardy náhle jakoby zvadl. Přes Dutchovo rameno se podíval do břidlicově šedých, ledových očí staršího muže a neviděl v nich ani náznak slitování. Hardymu jako by se v nitru něco scvrklo. Nebál se žádného chlapa, ale když viděl hrozící smrt, spolehlivě to poznal. Tentokrát ho zachránilo jen to, že se do věci vložil Dutch. Ještě nikdy v životě neviděl, aby někdo tasil zbraň takhle rychle – s výjimkou Considinea.

„Nemyslel tím přece nic zlého!“ protestovala Lennie. „Jen chtěl být milý.“

„Už ať jsi ve svém pokoji!“ zavelel Spanyer a ukázal přes prostranství na protější ubytovnu.

Lennie zrudla, ale poslušně se otočila k odchodu. Vyšla ze dveří a Spanyer vrátil revolver do pouzdra. Přeběhl pohledem po tvářích všech přítomných a chladně si je měřil. Pak se otočil a následoval svou dceru.

Hardy stál několik vteřin mlčky a bez pohybu, a rychle ho opouštěl vztek i překvapení, které právě zažil.

„Díky,“ řekl náhle. „Díky, Dutchi.“

„Zapomeň na to,“ máchl Dutch rukou a lhostejně dodal: „Tohle je zatraceně tvrděj chlap, takže si nemysli, že bys byl nějak pomalejší než jindy. Já bych se proti němu nikdy nepokusil tasit bouchačku, protože ho dobře znám.“

Kiowa dál míchal karty a jejich šustění jako jediný zvuk narušovalo mrtvé ticho v obchodě. Dutch si vzal pod paži své příkrývky a vydal se přes plácek před obchodem k protějšímu stavení. Hardy se zakrátko zařídil stejně jako on.

Na všechny dopadalo napětí a nervozita, protože museli myslet na to, co je čeká zítra.

Lennie ležela zabalená do příkrývek v pokoji s otcem, ale spánek nepřicházel, a tak široce otevřenýma očima hleděla do tmy nad sebou. Nemyslela však na vzrušující chvíle, kdy málem došlo k přestřelce, nýbrž na Considinea.

Ještě nikdy nepotkala muže jako on – choval se nezvykle tiše, jako by byl zahleděný do vlastního nitra a pořád hluboce zadumaný. Bez ohledu na to, že byl psanec, dobře poznala, že její otec k němu má značný respekt – přitom Dave Spanyer cítil k jinému muži něco jako úctu jen zcela výjimečně.

Po tom, co se setkali u pramene ve starém útočišti psanců, ji otec během cesty varoval: „Tohle opravdu nejsou dobří lidi, Lennie. Considine myslí jenom na samý pitomosti. Akorát se nechají zabít, ale nic víc z toho mít nebudou.“

Neklidně se obracela z boku na bok a pokoušela se usnout. Navzdory tomu, že pořád ještě mírně pršelo, panovalo v noclehárně dusné horko. Z listů stromů venku kapala voda a v pokoji to zavánělo špinavým povlečením a vlhkými stěnami. Vrtěla se a otáčela, až se nakonec posadila.

Otec usnul, a jak se po něm ve tmě podívala, náhle jí ho přišlo hrozně líto. Hodně se snažil, ale vůbec nevěděl, jak by se k ní měl chovat něžně a mírně. Přitom s určitostí věděla, že by k ní chtěl být opravdu vlídný. Nebylo to s Considinem náhodou nějak podobně?

V zabedněném pokoji se cítila nepříjemně stísněně, jako by se dusila. S nekonečnou opatrností vstala, protože vůbec nespolehala na to, že otec v posledních dnech spí jako špalek. Jen v tenoučké košili došla ke dveřím. Ještě jednou se podívala po tátovi, pak tiše otevřela a vyšla ven na dlouhou verandu.

Po horkém vydýchaném vzduchu v místnosti jí déšť připadal chladivý a velice příjemný. Vydala se přes prostranství ke stáji a těšil ji pocit bláta protékajícího mezi prsty na nohou, stejně jako když byla ještě malá holčička. Už dlouho měla ve zvyku chodívat ke koním, protože se občas cítila velmi osamělá a potřebovala dávat někomu najevo cit a něžnost.

Oblohu rozčísil blesk, který ozářil mohutné bouřkové mraky visící nad černým okrajem stolové hory. Někde nad bouřkou svítil měsíc, takže jeho rozptýlená záře barvila promáčený kraj do šeda.

Došla ke stáji, otevřela vrata a vešla dovnitř. Koně po ní kouleli očima, tiše frkali, jako by předstírali úlek. Ve stáji panovalo šero, ale i tak dobře viděla bělmo jejich očí. Šeptem na ně promlouvala a hladila po krku svou kobytku.

Kobyta náhle trhla hlavou, a když se Lennie rychle obrátila, viděla Considinea, jak přichází clonou deště a vstupuje do stáje. Polekaně se přitiskla ke stěně stání.

„V tuhle dobu byste neměla chodit ven, Lennie.“ Mluvil tiše, pokojně a strach ji rychle opouštěl. „Tady jsme na území Apačů.“

„Jenže vevnitř bylo dusno a horko,“ namítla.

„Já to chápu, jenže... Potíž je v tom, že u Apačů nikdy nevíte, jak na tom jste. Oni sice jenom neradi bojují v noci, to ale neznamená, že by se tady kolem nemohli potulovat.“

Nenapadalo ji, co by na to odpověděla, tak jenom stála na místě – moc ráda by něco řekla, aby prolomila zeď, která je oddělovala, aby mu dala na vědomí, že je žena a že cítí něžnost, kterou v sobě Considine podle jejího mínění tají. Povídala si zatím jen s několika muži, a to byli ještě kamarádi jejího táty, mnohem starší než ona.

„Neměl bych se s vámi bavit,“ pronesl zasmušile. „Nepatřím ke chlápům, kteří dokážou jen tak klábosit s děvčetem jako vy.“

„Mně... mně se ale líbíte.“

Přiznala to váhavě a cítila, že se červená, když povídá takové věci mužskému, kterého sotva zná. Ještě nikdy nic podobného žádnému muži neřekla, připadalo jí to úžasné a v nitru jako by se jí rozhostil pokoj.

„Já jsem ale psanec.“

„Já vím.“

Stáli kousek od sebe, jen na dva kroky, dívali se jeden na druhého, a déšť padající na střechu stále mírně, konejšivě šuměl. Temné dunění hromu se přesunulo nad kaňony, odkud doléhalo jen tlumeně, huhlavě.

Zachvěla se.

„Vám je zima,“ řekl. „Radši byste měla jít.“

Jenže ona se ani nehнула, zůstávala stát před ním, až ji objal a jemně políbil na rty. Trochu přitom ztuhla, polekaně se chvěla, a přitom se jí to velice líbilo. Byla by ještě radši, kdyby si ji k sobě přivinul těsněji.

Venku dál šeptal déšť, ale také se tam něco pohnulo. Considine sáhl za sebe a nahmatal násadu vidlí. Cítila, že od ní odtáhl ruce, ale netušila, proč to udělal.

„A potom... Co budete dělat?“

„Odjedu do Mexika.“

O Mexiku něco věděla. Otec jí říkával, že když se chlap dostal do problémů, tak v dávnějších dobách vždycky utekl do Texasu, ale teď musí až do Mexika. Než se narodila, i táta s mámou žili v Mexiku.

„Nikdy se nevrátíte?“

„Možná... ale pochybuji o tom.“

Poslouchal, ale žádný další hluk už se neozýval. Opravdu něco zaslechl? Přemýšlel o tom a byl si docela jistý, že to, co předtím slyšel, nemělo nic společného s deštěm a nocí.

Obrátil se a zvedl vidle. Proklínal se, jaký je trouba, protože se tolik soustředil na tohle děvče, až vyšel ven beze zbraně.

Náhle do stáje vstoupil muž a postavil se jim čelem. Přistihl je Dave Spanyer, a přišel s revolverem v ruce.

Kývl na Lennie: „Ty! Padej do pokoje!“

A když procházela kolem něho, koutkem úst ještě dodal: „A ustroj se. Odjíždíme.“

Considine stál bez pohybu, stále s vidlemi v ruce, ale dobře věděl, že by jich proti tomuto muži nepoužil. Nic proti němu neměl a dobře chápal, jak se na něho Lenniin otec teď asi dívá.

„Až tě uvidím příště, tak hled, abys u sebe měl zbraň,“ houkl Spanyer.

„Děláte unáhlené závěry,“ řekl Considine tiše. „Nic špatného se tady nedělo. Šla sem jenom proto, aby mohla být u koní, a já jsem měl starost, jestli kolem nešmejdí nějaký indián.“

„Už jsem řekl, a to platí.“

Dave Spanyer pozpátku zacouval ke vratům, vykročil z nich ven a zmizel do tmy a hustě padajícího deště.

Přeložil Jan Mrlík